

L' IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES DE VARIES SOCIEDATS DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número.....	0'05 cèn. s pta.
A domicili. Es trimestre.....	0'65 »
Un any.....	2'60 »
Per dotzenes.....	0'45 »
Num. a trassats des 2.ª tom...	0'05 »
Id. id. des 1.ª tom...	0'07 »

SONARÀ CADA DISSAPTE COM HA SONAT FINS ARA
SI TÉ VENT Á SA PLAUTA.

ADMINISTRACIÓ: CADENA DE CORT, N.º 41.

Fòra Palma. Dins Mallorca.....	3 mesos.... 0'85
1 any.....	3'25
Dins España.....	3 mesos.... 1'00
1 any.....	3'50
A Ultramar y s' Estrangè.....	3 mesos.... 1'50
1 any.....	5'00

SA VIDA DEL MARINÉ.

I.

Horabaixa comensà à ploviscà; quant més tart se feya més sa nit s'anava enfosquint y s'aygo aumentava per moments de tal mòdo, que no hey valian paraygos per gruixats de tela que fossen. Es vent bufava tan fort, que no hey havia més remey per agontarsè amb equilibri, qu'inclinà es cap endevant, fent es còs à mòdo de mitx cercol. Es llums des fanals feyan esforços per no pèdre sa vida, presentant es carrés un *caris* molt trist. Ets arbres se doblegavan balansejantsè sobre si mateixos, fent tot quant porían per no caure, deixant passà p'es mitx de ses branques y entre ses fuyes, es vent, qu'à son contatge feya un renou que pareixia que'l mon s'havia d'acabá. P'es carrés no's vèya ni un'ànima; de tant en tant qualche llamp que feya feredat, d'aquells que fan aclucà els uys y señarsè totduna, il·luminava aquell cuadro tan imponent; sentintsè tot seguit es renou d'un trò lluneda que anava acostantsè à poch poch.....

—¡Quina nit! (deya una pòbre familia qu'estava arreplegadeta devés es brasé, dins una cuyna de pòbre apariència.) ¡Quina nit, Sanch Preciosa!

—¡Y amb aquest temps vos n'anireu, Juan?

—Calmará, no tengueu ànsia, calmará es temps; y amb l'ajuda de Deu tot anirà bé.

Axò respongué aquell pòbre jove per tranquilisà à s'acongoixada familia.

Seguiren un poch sa conversa sobre es temps, y es cap d'un rato:

—Son les deu y mitja, (va dí.) A les onze hem d'essè en es Mòll.

Aquesta advertència fé caure ses llàgrimes à tota sa familia: sa dòna d'En Juan l'aferrà p'es còll.

—Adios, Juan méu, Deu te quart de perill!

—¡Adios, mon paret! (li diu es séu fíyet agafat à ses séues cames.)

En Juan ja no poria pús; doná una besada à sa dòna apretantla demunt es

séu cò; s'acala, agafa s'infant, l'abrasa, l'alsa y acostantlò en es séu pit, li dona una partida de besades, ahont hey havia tot es foch des còr d'un bòn pare.

—Adios, fíy méu; estima molt sa mamay, y sias bòn allotet.

Doná sa má à tothom, y s'en aná cap en es Mòll totduna, per sortí d'aquella escena que li feya tení un nuhu en es còll, que no li deixava sortí sa paraula.

Jò l'acompañava respectant es séu silenci. A la fi, per trèure 'l d'aquella situació penosa, li dieh:

—¡No tròbes que lo milló sería esperá qu'es temps calmás per sortí?

—Está clá, (me digué); però mos han donada s'orde à les onze, y à les onze hem de sortí.

Apretarem es pas perque s'aygo tornava à pitjá, y prònte arribarem en es punt d'embarch.

Allá esperava sa llanxa, amb s'atlòt de bordo; una partida de marinés que fumavan y conversavan amb sos séus amichs; estavan aguardant que vengués es Capitá:

—¡Bòn vespre, cavallés! (digué En Juan.)

—¡Bòn vespre! (li respongueren.)

—¡Que ja hey son tots?

—Tots hey som.

—¡Y es capitá?

—Ell encara no deu havè pogut llevá vòlta de ca s'allòta.

—Calla!... no!... Tornauí sa fama, val-lo-t' allá que vé més arrancat que 'l Mallorca.

—¡Bòna nit tenga, Don Ambrós! (li digueren tots.)

—¡Ola, bòn atlòts! ¡Que ja hey son tots?

—Sí, señó, (li respongué En Juan qu'era es Nostramo y feya de cap.)

—¡Que tròbes, Juan, que farà aquest temps? (li digué es Capitá.)

—Ell es un poch cruhu; però....

—Sí, però hem de fé à la vela. ¡Ala, atlòts, cap à bordo.

Se comènsan à embarcá despedintsè d'ets amichs, fent bèrbes y diguent qualche pulla d'aquelles de piñol vermey, que sòls es marinés les saben dí, y tots havían de riure per fòrsa.

Semblava impossible que tan aviat aquells homs tenguessen ja tanta serenitat y tan de bòn humó, essent axí que anavan à esposá sa séua vida demunt un tròs de fusta per porè guaà un bossí de pá. ¡Quina vida més triste es sa des mariné y tan mal pagat! Encara si topan amb un bòn comando ménos mal, perque sofreixen amb més gust y ningú se queixa; però si es un poch xarèch y comensa à acursarlós sa racció y ferlós fé molla feyna.... ¡Ay, Señó! no hey ha qui hey aguant y sa vida à bordo es un infèrn. Be n'hajan aquells que saben compati y fé de manera qu'els pòbres marinés passin es trabays amb paciència. Axò pensava jò quant los vèya que s'en anavan cap à bordo.

Puja es Capitá y tots segueixen derera. Desamarran de popa es cap d'en tèrra, y comensa es *crich-crìch-crìch* des molinet de proa que, saupant s'àncora, feya aná es barco cap à fòra. Saupada que fonch, comensaren à inflarsè ses vèles que s'anavan desplegant, y emprengué sa marxa es mitx d'aygo, llamps y tròns, ajudats d'un temps que feya feredat.

—¡Adios, cavallés! (cridavan es de bordo.)

—¡Adios, cavallés! (respongueren d'en tèrra) ¡Deu vos quart de perill!

Partírem cap à Ciutat y cadascó à sa séua comanava à La Sanch aquells pòbres pelegrins qu'anavan à cercá busques per dú à n'es niu.

A l'ondemá dematí, es temps seguía es séu mal *caris*: havia parat de ploure, però es vent encara bufava fort ferm y la mar s'en venia rabiosa à desfogarsè à demunt ses ròques des cap des Mòll, esquitant à tots els qui anavan per demunt la riba. Es bergantí X, ja no se vèya. Un llaut pescadó entrava à la vèla y es vent l'empenia tan fort, que s'enfilava à demunt ses ones, mostrant més de mitja quilla à sa pujada, y sa popa s'enfoñava casi tota: desaparequent per complet de sa nòstra vista à sa devallada. Una infinidat de gavines revolotetjavan per dins es pòrt. Es llaut arriba y atraca devés es Mollet; els pòbres marinés estavan rebentats de combatre tota

sa nit sense trobà camí ni carrera. Una partida de pescadores s'hi acostan:

—¿Cosí 'n Tòni, qu'heu vist es nòstro llaut?

—¿Cosí 'n Tòni, qu'heu vist es méu homo?

—¿Cosí 'n Tòni, qu'heu vist es méu fiy?

Axò eran ses preguntes que totes à la una feyan en es patrò.

—No, jò no los he vists, anit passada sortiren primé que nòltros.

P'es camí havían trobat rems que nadvan; un balde trabucat demunt-devall que parexia es cap d'un homo negat. Després d'un parey de dies se trobaren dos homos negats per devés Santañy, y no se coneixia ja sa séua fesomia. A devora ses illetes en sortiren d'altres, y restos d'un llaut pescadó.

Quant es temps ja s'havía aclarit y posat amb calma del tot; es dos llauts no havían comparegut. ¿Abont eran?

Es berganlí X, ningú sabia per hont parava y ja havia passada una setmana. ¡Pobre gent!

II.

—¡Madò María! ¡Madò María! (cridava una jovensana que venia de plassa amb una panera en es brás; à una dòna gròssa ja d'edat qu'anava endolada y li duya unes quantes passes de ventatge.)

—¡Ola, Juan' Ayna! ¿qu'ets tú? ¿còm te va? ¿qu'hey ha rès de nòu?

—¡Bòn-recavera! ¿Y que no 'u sabeu?

—Fiyeta, no se rès. Digués: ¡ell me fas està amb ansia!

—Ydò, dòna; ¿que no saben qu'ha vengut correu? ¡Ell son à *Noviòrch*!

—¡Que me dius, fiyeta méua! ¿y qui t'ho ha dit?

—Sa dòna des Nostramo qu'ha tenguda carta, y diu qu'han arribat amb salvament, sense rès de nòu; y llavò li diu que don moltes memòries de *tots* es de bordo à sa séua gent perque no pòren escriure. ¡Fiyeta! ell diu qu'han passuda tanta de pena y que fa tant de fret. Diu qu'à demunt es riu hey ha un tròs de gèl qu'hey pòren camina per demunt.

—¡Fiya méua! ¡Pòbres mos fiys! (digué madò Maria.) Ell jò 'm pens qu'hey arribaré.

—Sí, anauhí, que la vos lletgirá. ¡Estareu amb sos cabeys drets!

—Bòno. ¡Adios, Juan' Ayna!

—¡Adios, madò María!

Madò María s'en anà à ca sa dòna des Nòstramo y la trobà que lletgia sa carta des séu homo.

—¡Madò María! (li digué na Juan' Ayna totduna que s'en temé.) ¡Jesús, y qu'estich de contenta! Ell ja están de sortida. No los escrigueu que no la rebrán.

—¡Ay, fiyeta méua! (digué madò María fent sa fèl per sa boca de cansada y amb una suada que li porian tòrsa sa camia, encara que fossem en es Jané.)

Jò estich molt trastornada. Jò no sabia rès y m'he trobada na Juan' Ayna, s'atòla des mèstre d'aixa que m'ho ha contat tot, y jò totduna dich: No fiyeta, jò me'n vaitx à cas Nostramo à veure si sa dòna me lletgirá sa carta.

—¡Jesus, fiya méua! y amb molt de gust.

Y comensá à lletgi sa carta des séu homo, que deya axí:

«Sabrás querida esposa como hemos llegado »en esta de Nova-York, despues de haber pasado »un terrible temporal que el agua nos llenaba la »cubierta y nos encomendamos todos à la Sangre »porque nos creíamos perdidos.....»

—¡Mirau, fiya méua! ¡Sanch Preciosa de Jesu-Christ! ¡Fiy méus, y que'n devían passá de pena! (esclamà madò Maria amb cada llàgrima còm un siuró)

—Escollau, escollau:

«....un golpe de mar nos rompió la rueda del »timon, y faltó poco para que se llevara el que »estaba en el timon: el mismo golpe de mar se »nos llevó un bote que no lo volvimos à ver: »todos nos creíamos perdidos y creemos seguro »que el Santo Cristo de la Sangre nos hizo un »milagro.....»

—¡Sanch Preciosa!

«....haz el favor de ir à rezarle un Credo de »parte de todos.....»

—¡Jesús! Sí, fiy méu, y amb molta devoció. ¡Pòbres mos fiys! ¡Sanch Preciosa!

—Callau, callau:

«... en fin, querida esposa, no te puede contar »todo lo que hemos pasado, porque es muy largo »de contar y no tengo tiempo, solo te digo que »cuando llegamos al rio de Nova-York pasamos »mucho trabajo, pues no podíamos pasar porque »el rio estaba helado y nos vimos muy apurados, »pues tuvimos que romper el hielo para poder »pasar. Ya no quedaba ropa para ponernos y »todavía el frio nos helaba; en fin, gracias à Dios, »todos estamos buenos y darás memorias de parte de todos à sus familias, pues no pueden »escribir; y tú, querida esposa,» etc. etc.

—Ja 'u veys, madò Maria.... ¡Ah! no hey pensava...

«P. D. No me escribas porque no recibiré la »carta, pues pronto saldremos para Mallorca.»

—Ydò, digau qu'aviat serán aquí. ¿De quin dia es fèta sa carta?

—¡Foy! de dia quinze des mes passat; estám à dia deu de Febré, al punt farà un mes. Sí, ja no's pòren torbà molt.

—Bòno, ydò; jò m'en vaitx qu'encara he de posá sa carn à s'òlla.... ¡y mirau quin' hora es!..... ¡Jesus, fiyeta, estich molt contenta.

—¡Jesus! y jò.

—Bòno: Adios, fiyeta, Deu los quart de perill.

—Adios, madò Maria; ja 'm comanareu molt sa vòstra mare.

—Gracies. ¡Adios!....

—¡Adios!....

(Acabará.)

UN NABOT DES RONDAYÉ.

L' ANGEL Y EL MINYÓ.

L' ANGEL. Miñonet, que surts ara
De la Ciutat,
Deu me mana que sia
Ton bòn company.
Es de nit, y la via
Que mena à dalt,
La via de la Glòria
Tú no la sabs.
Miñonet, no me deixis,
Dona 'm la má.

EL MINYÓ. Altres miñons me cridan,
Amichs, germans:
Una carròssa tenen
Per son anar.
Es de nit, y en la via
Dormir podran,
O satisfets y alegres
Riure y folgar.
¿Sents mos germans que'm cridan?
Jò amb ells m'en vaitx.

L' ANGEL. Miñonet; no 'is escoltis.
Mon mantell blanch,
Brodat de plata y pèrles,
Te lliuraré
Del fret y la rohuada
Qu'als vespres cau.
Caminant, de tes vènes
La freda sanch
Correrá, quant la séua
Se gelará.

EL MINYÓ. Escabrosa es la via
Que vaitx treseant.
A les primeres passes
Ja 'm tròb cansat.
Vora la torrentera
El camí es plá.
Qui 'l travessa no's cansa;
Va cap avall.
Els amichs tots me diuen:
Vés per allá.

L' ANGEL. D'aqueixes vèus perdudes
No 'n fasses cas.
Puja amunt. No desmayes
Fins esser dalt.
Aferra 't per les ròques.
Dalt els penals
Veurás prest l'estelada
De lo Cèl blau;
Quant més alt que ses bòyres
Tendrás el cap.

EL MINYÓ. El camí que me mòstres
Es molt ingrát.
Romaguers sòls hey creixan
P'els séus costats.
¡Ay! S'altre plé de ròses,
Estich mirant,
Y jardins delitosos;
Abont mos germans
De rossinòls y mièrles
Senten els cants.

L' ANGEL. Puja, que pòch te manca
Per arribar.
Mira s'estèl de s'auba,
Qu'es de brillant.
Sa llum del sòl cubreixen
Niguls daurats.

Mira ses clares aygues
Còm van saltant
Les penyes, fent cascades
Cap à n'els valls.

EL MINYÓ. El sol ja surt. ¡Qu' alegre
Qu' es aquí dalt.
Ja veïtx el sol. Les boyres
Corren p' el plà.
¡Ay! pròp de mí s' axéca
El rich palau
Ahont sónan de la glòria
Dolcíssims cants,
Que mos germans no senten,
Tan lluny son ja.

L' ANGEL. ¡Pobrets! Les séues riayes
Prest plòrs serán,
Devall s' espessa boyra
Que tapa es prat;
Y el torrent dins les ones
Los s' en durá.
Quant per ells el sol surta
Tèrra no haurán;
Ni fòrses per tornarhi
Nadant, nadant.

POQUET Y CLARET.

XEREMIADES.

Aquests dies passats son estat bons per anà a contemplá monuments fúnebres en es Cementèris, que n' hi ha que comènsan a tenirne de preciosos; y per veure túmulos a ses Iglesies que també s' en conservan de notables. La Sèu hauria de posá es que té, en semblant día pues es des millós qu' hey ha y pòques vegades s' estrevé es veure 'l.

A Manacò n' han estrenat un enguañy, però de poch gust; perqu' en lloch d' essé una péssa sèria digna y grave es una colecció de transparents còs més de festa que de dòl, y amb figures que 'n lloch de recordarmós La Mòrt y ses séues pos-trimeries, mos recòrdan es jochs de quant eram nins, y ets entreteniments de ses nòstres jovintuts.

Jò no sé perqu' haventhi Acadèmies de Belles Arts y corporacions y persones que coneixen bé sa decoració y que ténen vertadé gust artístich, no s' han de sometre a n' es séu bòn critèri tots es nòus projectes.

Moltes vegades sa culpa no la té s' artista, sinó es qui heu fa fé, que vòl que es fassa lo qu' ell ha pensat perqu' es es qui heu paga.

Dues còses han estat de mal humó enguañy a Felanitx es día de les Vèrges. Ses arades des pagesos que no han pogut sembrá faves, y ets instruments des músichs que no han inflat. Sa causa des primés ja sabem qu' era sa falta de sahó. Però sa des segons, no la sabem. Lo que sabem es que ses joves de aquest pòble no merexían tal desayre.

Per qui ha estat una ventura, es p' es pollos de aquella vila que lo qu' ets altres aïns gastavan en músiques, enguañy heu han gastat en buñòls qu' a la fi sou més profitosos.

Ja heu deya es méu padrí (al Cèl sia ell): «Que sa desgracia de Júdas, va essé sa ventura de Sant Masià.» Y es ben vè.

Varies vegades hem fèt avinent sa mala oló de sofre podrit que se sent per dins Ciutat particularmente es dematins, y s' incomoditat que produhia a n' es nassos des séus vecins. De cada día aquesta oló es més pronunciada y no sabem si surt de ses fornals ó d' hont surt. Mos creym que surt de ses cases ó fàbriques que creman carbó de pedra mallorquí.

Hem reparat qu' es fa tau fòrta que fins y tot fa torná nègres els objectes de plata, còm son cuyeres, canalòbres y piquetes; y no hey val es ferles nêtes cada setmana.

Voldriam que se corretjís pe sa comoditat y benestar de tothom.

Es diumenge passat se va inaugurá es teatro de Felanitx y sa concurrència va essé tan numerosa còm escullida. Segons contan es qui hey fóren estava aquella sala de lo milló.

Seria hò que s' hi posassen més portals y més ventilació y acabaria d' essé un bòn teatret.

—¡Miquèl! ¿y aquestes órdres que diuen que venguéren de Madrit tan estirades sobre policia de carreteres, que deuen haversé convertides en lletra mòrta còm tantes altres?

—¡Cá, homo! ¿que no véres qu' es caminés feyan es sermó a tots es carretés, vestits d' uniforme?

—Jò lo que tròp es que continúan a lo mateix es carretés, dormint dins es carro, correguent a escape y deixant es séu carro a una distancia de més de cent passes; y aquests dies passats a sa carretera de *Porto-Colom*, devòra es Collet, un carro que no tenia conductó va essé causa que se 'n jirás un altre y faltá un no rés per haverhi una desgracia.

—No hey ha remey. Es carretés, es veu clá, qu' es gent incorregible; y si vá axí, tots es pacífichs transeunts, mos haurem d' armá d' un venable per aná p' es camins.

—Ventura qu' aquesta gent té un cay-re bò...

—¿Y quin es, que jò no 'l sé?

—Que no flastoman.

EPITAFIS.

(TRADUCCIÓ.)

Aquí un domadó repòsa
Que cansat de beure vi
Perque no pogué domá
En deu aïns sa séua espòsa.

N

Un hòmo aquí está enterrat
Que cansat de beure vi
Solia dí: «Está llatí
Un, en haverlo escorxat.

Su baix d' aquesta gran mola
Descansa Don Jaume Ardit.
¡El pobret morí pensit!
Degué essé mèstre d' escòla.

Un musich a su quí jau
Que cantant cantant morí;
Per axò no estrañy qu' aquí
Hey puga descansá en pau.

Aquí repòsa un bolsista
Qu' amb una mala jugada
Prengué tan gròssa rabiada
Que va pèrdre el mon de vista.

Descansa aquí Don Isèrn
Que fonch molt estrafolari.
¡May volgué passá el Rosari!
De segú qu' es al Infèrn.

De s' avaro Pèp Alum
Es séus restos aquí hey ha;
May volgué a ca-séua llum
Per no haverné de gastá.
Quant el pòbre se moria
Va dí fent un esclató:
«Ja no tench altre mania
Qu' havé de deixá es serró.»

Un carboné está enterrat
En aquest clòt de l' esquerra;
Per carbó venia tèrra.
¿Que deu está perdonat?

Un escrivent aquí está
Que may, may, se goiá es pá.

De s' empleat Don Pascual
Ses cènres están aquí.
En vida sempre dormí.
¡Ja 'u crech! fonch Municipal.

CASTAÑOLERA.

Aquí jau Don Pèp Unglent;
Un hòmo que may robava;
Sòls cada instant tropejava
Amb so seté Manament.

Aquí repòsa En Garrut
Que vint aïns seguits va aná
Derrera elles; y aplegá
Un pantaix que l' ha retut;
Y pús ganes ha tengut
De tornarles encalsá.

Aquí jau un fadrí vell,
Hòme molt faxuch de pòtes;
Sempre enamorat d'atlòtes
Que no hey estavan gens d'ell.
De s' enfado que prengué
Veyent sa séua dissòrt,
S' enamorà de La Mòrt,
Y el va volé. ¡Es cap d'erré!

Aquí voureu na Maria,
Aquella que pretenia
Essé discreta y hermosa;
Y se va morí rabiosa
Perque estimats no tenia.

Aquí descansa En Peret
Que té s' ànima en la Glòri;
Sense passá el Purgatòri;
S' en va pujá al Cèl tot dret.
No es estrañy. Aquest pobret
Goñá el Cèl per cent rahons:
Va tení deu infants,
Una sògra mostatxuda,
Y sa dòna forsarruda,
Que li va prendre es calsons.

Aquí dins dòrm descansat
Mestre Pèp, que sempre deya
Que moltes còses Deu feya
Qu' eran un gran desbarat.
No volgué desigualdat
En sos bens qu' hey ha en la tèrra;
Y un dia La Mòrt l' afèrra
Y li ensenà s' igualdat.
Es la pura veritat,
Perque tants de bens té ell,
Còm es Còmpte del Cintell
Que pròp d' ell está enterrat.

FEROSTAS.

COVERBOS.

Una vegada anavan de camí un mòro
y un cristiá y haventse fèt ja gran dia y
per altre part trobant que s' hostal era
lluñy, determinaren de fé la siesta de-
vall un arbre ó sia à sa séua ombra.
Quant hagueran dinat es cristiá digué à
n' es mòro.

—Ja 'n deveu tení ben pochs de Sants
en el Cèl, vòltros?

—Més que vòltros, (li respongué es
mòro).

—Vòls que fassem una còsa; (digué
es Cristiá.) Cada Sant qu' anomanará
cadascun de nòltros de sa séua religió,
arrancará un pèl à sa barba de s' altre:

—Ja está fèt, (digué es mòro.)

Y comensant ell es primé, digué:

—El Profeta Mahoma.

Y es cristiá se deixá arrancá un pèl.

—Sant Jaume y Sant Juan.

Y es cristiá arrancá dos pèls à n' es
mòro.

—Es sèt jarmás de Mahoma; (digué
es mòro un poch picat y arrancant sèt
pèls à sa barba des cristiá.)

Però aquest cremat del tot, digué:

—¡Ay, sí! Ses onze mil Vèrges; y si

no bastan, els Innumerables Martirs de
Zaragoza.

Y agafantli sa barba, ley arrancá de
rèl à rèl.

—M' esplich lo qu' es es barómetro,
(deya un professó à un deixeble que
s' examinava de Física.)

—Es barómetro es un canó amb un
forat... (respongué es deixeble.)

—Bé; segueixca... ¿Y que més?

—Ydò; es un canó amb un forat....

—Vamos; continuu.

—Es canó está ubèrt y té un forat...

—Basta; ja sé lo qu' es. ¿Es una flau-
ta, no es veritat?

A una de ses millós fondes d' una
ciutat havia un lletrero que deya:

«Se parla inglés, francés y alemán.»

Un día hey entrá un inglés y comen-
sá à parlá amb sa séua llengo; y vejent
que ningú l' entenía, preguntá:

—¿Qui es aquí es qui parla aquests
idiomes?

Y l' amo de la casa, li digué:

—Qui vòl que sia, es viatgés.

Y ara nòltros preguntám à n' es qui
ha escrit aquest covèrbo.

—Si ningú l' entenía, ¿còm es que
l' amo de la casa l' entengué, y li sabé
dí qu' es qui l' parlava eran es viatgés?

Còpia d' una inscripció d' una lápida
sepulcral:

«AQUÍ JAU DONA FULANA DE TAL
PLORADA P' ES SÉU GENRE.

NOTA. Axò des plòr es veritat; no está posat
per burla »

ES MEÛ CUSSET.

Jò tench un cusset
Qu' es molt divertit,
Quant li diéh: ¡Petit!....
Me dona un peuet.

Li agrada jugá
Amb una cussela
Qu' es molt petiteta
Y que sap ballá.

Quant din, es canet
Vé pròp des méu plat
Tot afamagat
Per un bossinet.

Ley don, y amb festes
A miís y à millòos;
No bastan aquestes,
M' estira es calsons.

Quant m' en vaix à jèure
Li diéh: ¡Petit!....
Y se pòsa à sèure
Còm un angelet.

UN PETISCURRIS.

PORROS-FUYES.

SOLUCIONS Á LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—La Mòrt may tól tení cupa.

SEMBLANSES.—1. En qu' está enterrada.

2. En que li encenen ciris.

3. En qu' hey ha canella.

4. En que té calça.

TRIÀNGUL.—Mortal-Mòrt-Mòrt-Mòrt-Momo-M

CAVILACIÓ.—Pieras.

FUGA.—S' hõra de la mòrt sòna per tothom

ENDEVINAYA.—Un baul de mòrt.

GEROGLIFICH.

L' Am Ortes K 1 T D mol
mol
mol

C I M E E

UN DEVOT D' ELS MORTS.

SEMBLANSES.

1. ¿En que s' assembla un barco à una carta?

2. ¿Y un sabatè à un vinatè?

3. ¿Y es Mercat à sa Còsta des Teatros?

4. ¿Y un espauamadé à una regadora?

EN PEPIN.

TRIANGUL DE PARAULES.

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Omplí aquests pichs amb lletres que llegides
diagonalment y de través, digan: sa 1.ª retxa,
es nòm de sa mèua dòna; sa 2.ª, es mèu nòm; sa
3.ª, sa ciutat ahont vaix neix; sa 4.ª, un such;
sa 5.ª, ses inicials de sa mèua dòna; y sa 6.ª, una
lletra.

ECSEMÉ.

XARADA.

Û, es nòta musical;
Dos, ù, à l' Iglesia está;
Dos tot sòl, arbre boscà;
Es mèu tot es sepulcral.

UNA SOMBRA MORTUORIA.

CAVILACIÓ.

RE-SOL

Compòndre amb aquestes lletres un llinatge
mallorquí.

OMRELLIUG ACOR.

FUGA DE CONSONANTS.

.a .o.. .o. .a a .o., i.üa..

UN JAY.

ENDEVINAYA.

Posada en el mon hey ha
Que tothom la té segura.
¿Sabriau dí per ventura
Dins quina ciutat está?

CASTAÑOLERA.

(Ses solucions dissapte qui vé si som cius.)

4 NOVEMBRE DE 1892

Estampa d' En Pere J. Gelabert.